

קיפולים פרושים וכיווצים מיושרים

אוצרת: סיגל מנור בנגה

קיפולים פרושים וכיווצים מיושרים

תערוכה קבוצתית: רותי זינגר | דניה לטר | נועה רבינר

אוצרת: סיגל מנור בנגה

אפריל 2023

קיפולים פרושים וכיווצים מיושרים

רותי זינגר | דניה לטר | נועה רבינר

אוצרת: סיגל מנור בנגה

על העטיפה: מראה הצבה

עיצוב עטיפה: נאווה ג'וי אוזן

עיצוב קטלוג: דינה לוי, דורון פישביין

עריכת קטלוג: סיגל מנור בנגה

צילומים: אבי אמסלם (עטיפה, עמ' 2, 16-17, 18-19, 20-21)

אנה רפפורט (עמ' 4, 6, 8-9)

אסף אלבוחר (עמ' 14, 22, 24, 28)

תודות לאגי משעול על ההקדמה לספרה "מחברת החלומות"

ועל שיריה המופיעים בקטלוג

גלריה בנימין ©

שביל המרץ 5, תל אביב

binyamin.artgallery@gmail.com

www.binyamin-gallery.com

גלריה בנימין
BINYAMIN GALLERY
معرض بينيامين

קיפולים פרושים וכיווצים מיושרים

סיגל מנור בנגה - אוצרת התערוכה

במפגש בין מציאות לבדיה ובין אמת לשקר יש מרחב דמדומים שבו הגבולות נפרמים. כאשר החלום מתמזג בערות, הזיכרון מוטל בספק, הבזקים עלילתיים כמו מסרטי טלוויזיה מותכים לכדי הוויה קיימת. בתוך מרחב דמדומים זה מושגים בינאריים בעלי מהות הפוכה לכאורה, כמו מה שנכון (אמת) ומה שאינו נכון (שקר), נעים במסלולים בלתי קבועים, בלתי צפויים, נתונים להשתנות תמידית תוך כדי תנועה.

שלוש האמניות המציגות בתערוכה מציבות סימני שאלה על כל מה שנתפס כאמיתי וכמדומה. כל אחת מהן מעלה ביצירתה את האפשרות לקיום ריבוי מציאויות הפועלות יחד, ובכך היא מערערת על המערכת האקסיומטית של שקר מול אמת. במהלך האמנותי שלהן הן מדהדות את העבודה המשותפת של הפילוסוף ז'יל דלז (Deleuze, 1925–1995) והפסיכואנליטיקן פליקס גואטרי (Guattari, 1930–1992).

במקום הדפוס הכרונולוגי והלינארי של המחשבה המערבית, הם מציעים אלטרנטיבה של סבך רב ממדי שאין בו עומק נסתר, אלא רק קיפולים שאפשר לפרוש וכיווצים שאפשר ליישר [1]. הם מכנים אותו ריזום – שמשמעו קנה שורש, גבעול שנמצא מתחת לאדמה ומשמש להתרבות ולאגירת מזון. [2]

[1] אריאלה אזולאי ועדי אופיר, "אנחנו לא שואלים 'מה זה אומר', אלא 'איך זה פועל': הקדמה לאלף מישרים", תיאוריה וביקורת 17, סתיו 2000: 124–125.

[2] דוד גורביץ', דן ערב, האנציקלופדיה של הרעיונות, 2012.

רותי זינגר מצאה בין קפלי זיכרונותיה מילדותה בדרום אפריקה זיכרון חזותי של צבעוניות הבדים האפריקאים המעוררים בה שמחה וגעגוע. היא קודדה שבבי זיכרון לאלמנטים גרפיים ובנתה סדרת ציורים של "בדים אפריקאים" משלה, בעלת סימבוליות אוטוביוגרפית המשקפת סיפורים וטראומות ילדות. דגמי הבד מצוירים על נייר סיני, שתחושתו הטקטילית ואופן ספיגתו את הצבע והדיו דומה לִבָּד. כתמי האקריליק הססגוניים מתנגשים בכתמי דיו עזים ושחורים ובטרנספורמציה הזו הדוגמה משתבשת, מתקמטת, נגלית ומוסתרת לסירוגין. הניקיון והמובחנות של הצבעוניות נעכרות, ונוצר דימוי שהוא ספק נוף ספק מפה אווירית, מבט ממעוף הציפור על זיכרונות הילדות המקודדים שלה. הציורים תלויים על מעמד למכירת בדים, או אולי זיכרונות, ואופן הצגתם יוצר הסתרה חלקית שלהם, מטפורה לאופן שבו היא זוכרת ולא זוכרת את ילדותה. במהלך תחקיר מקורות הטקסטיל האפריקאי גילתה זינגר שהוא מבוסס על טכניקת הבטיק האינדונזית העתיקה. הוא הגיע לאפריקה בעקבות הקולוניאליזם ההולנדי על ידי ייצור גרסאות זולות של הבטיק ומכירתן באפריקה.^[3]

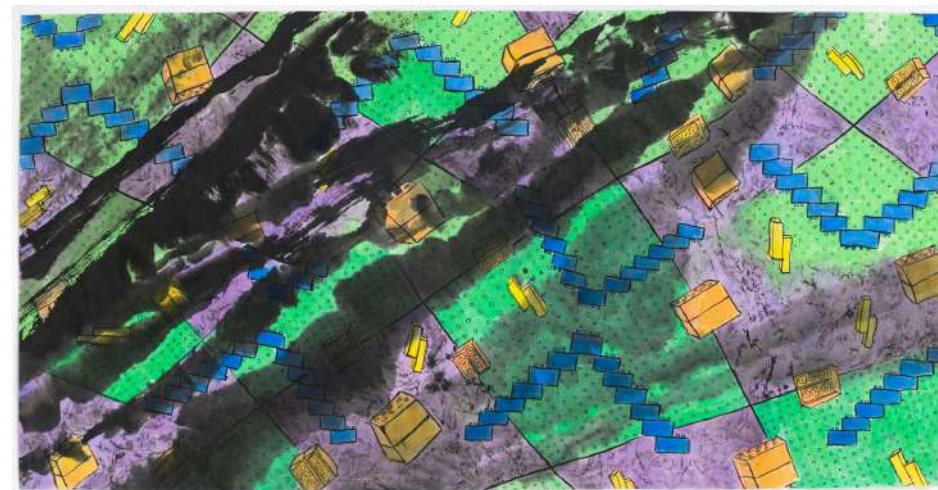

רותי זינגר

עליון: אני אגיד לך מה תעשי כשתהיי גדולה 2, 2021
תחתון: דרוכה 2, 2021
אקריליק נוזלי, צבעי מים ודיו על נייר סיני 135x79 ס"מ

[3] Clare Spencer, "Wax Print: Africa's Pride or Colonial Legacy?", BBC NEWS, June 2020

המהלך הבין תרבותי הזה בין "מרכז" ל"פריפריה", בין "העולם הראשון" ל"עולם השלישי" ובין כוחות השוק המשתלטים על אוצרות מקומיים ועל קודים תרבותיים – מהלך זה יצר אצל זינגר תחושת סתירה פנימית וריחוק מהרגשות האינטואיטיביים שהבדים הצבעוניים עוררו אצלה. היא הקיפה חצי עולם בחיפוש אחר זיכרונות הילדות שלה ועד שהתברר שזיכרון הבדים מבוסס, כמו שורשיה המשפחתיים, על זרות. הסבים שלה היו מהגרים יהודים שהגיעו לדרום אפריקה מגרמניה ומליטא, שיקוף לסיפור נדידתם של הבדים "האפריקאים". שמא הבדים הם ביטוי לזיכרון מומצא שאין לו אחיזה אמיתית בנוף ילדותה? כיצד היא יכולה לנכס בדים אלה באמנות שלה? השאלות הפתוחות הללו הן ביטוי מוחשי לכך שאמת ושקר הם מושגים דיפוזיים שיכולים לדור בכפיפה אחת, גם אם לא בשלום.

רותי זינגר

עליון: קנאה 1, 2020

תחתון: הגעתי לגבורות 1, 2021

אקריליק נוזלי, צבעי מים ודיו על נייר סיני, 79X135 ס"מ

רותי זינגר
 עליון: לא בוכים 2, 2021
 תחתון: הכי צרב לי כמה זה הצחיק אותך 1, 2020
 אקריליק נוזלי, צבעי מים ודיו על נייר סיני, 135x79 ס"מ

רותי זינגר
 עליון: קדושה 1, 2020
 תחתון: על משרתות ואדוניות 1, 2020
 אקריליק נוזלי, צבעי מים ודיו על נייר סיני, 135x79 ס"מ

דני לטר

ירח, 2023, שמן על בד, 127X85 ס"מ

דני לטר מבססת את ציוריה על הקפאות מסך מתוך סרטים וטלוויזיה. הקולנוע והטלוויזיה נתפסים כחלון לעולם אחר, כחלל וירטואלי נפרד.

אפשר לראות את ה"יקום" הזה כחלק מהעולם שלנו או את עצמנו כחלק מהעולם ההוא. לטר רואה בהיטמעות בסיפורים של אחרים דרך להשתחרר ממגבלות העצמי, לעבור טרנספורמציה ולייצר משהו חדש מהחומרים הקיימים. הבדיה יכולה להתקיים באותו הממד כמו המציאות: לא מוכרחים לבחור בין השניים ולכל דבר חלופה. אפשר לבחור לחיות במקום שיש בו תמיד פוטנציאל, בלי להגיע לשלב שבו הוא מתנפץ מול ה"מציאות".

סגנון הציור, ההסתרות החלקיות, נוכחות תנועת היד והחומריות בציור משדרים משהו אישי וקרוב. כך הסרט הופך למקום שמזמין את המבקרים להתקרב אליו ולשהות בתוכו. הציורים מתיכים ביחד את רגע הסערה ואת השקט שלפניה

ואחריה.

הצופות והצופים בציור עדים להתרחשות סיפורית אך בלי הקשר או המשכיות, ומכאן נובע כוחם של הציורים – הם רק רמזים לעלילה, וכל מתבוננת יכולה להשליך מהם לחוויה האישית שלה.

ציוריה של לטר מהדהדים את ז'אנר הריאליזם הפנטסטי (המאגי) בספרות אמריקה הלטינית. עבודותיה משדרות תחושה אניגמטית הלוקחת את הצופה למסע פנטסטי במחוזות עלומים. מי הן הדמויות העטופות בלבן? מדוע מאחורי כתפן מזדקרים שלדים צהובים? לאן ממהרות הדמויות באדום? סימני שאלה, ערבוב בין בדיה למציאות, באופן שקשה להפריד ביניהן, וחופש מצד האמן או הצופה בהבנת הסיטואציה האמנותית והספרותית הם שחוזרים על עצמם בשתי המדיות.

"פלאין, נפחד מהסיט, רץ לחפש את אשתו, אליסנדה שהייתה מניחה תחבושות קרות על מצח התינוק החולה, שניהם התבוננו בגוף שנפל בתדהמה שותקת... איש זקן מאוד רטוב עד לשד עצמותיו... כנפיו, כנפי שכווי גדול, מלוכלכות ומרטות למחצה... הוא ענה להם בשפה בלתי מובנת אך בקול כשל מלח. כך אירע שהתעלמו מכנפיו הבלתי ניתנות להסבר והסיקו, כי הנו ניצול בודד מספינה זרה שנשברה בסערה. קראו לשכנה אחת, שידעה את כל מה שיש לדעת על החיים ועל המוות, כדי שתראהו, ולזו הספיק מבט אחד בכדי להעמיד אותם על טעותם. – זהו מלאך – אמרה להם – בטוח הוא בא בשביל התינוק, אבל הוא כל כך זקן שהגשם הפיל אותו".^[4]

[4] גבריאל גארסיה מארקס, "איש זקן מאד עם כנפיים עצומות", בתוך: הסיפור העצוב שלא ייאמן על ארנדירה התמה וסבתה האכזרית, שוקן, ירושלים ותל אביב, 1986, עמ' 31–32.

דניה לטר

פניקס 2, 2023, שמן על בד, 127X85 ס"מ

הפלאי, הקסום, המאגי הם חלק בלתי נפרד מהמציאות. המופלא אינו קיים מחוץ לאמיתי אלא הוא חלק אינטגרלי ממנו. הוא קיים בתוך הממשות כמו אמונה הנושאת בחובה את הפוטנציאל לטרנספורמציה של התפיסה, ובכך של התודעה.^[5]

דניה לטר

שמאל עליון: פניקס 1, 2023,

שמאל תחתון: היכל 2, 2023,

שמן על בד, 127X85 ס"מ

^[5] Mari Carmen Ramirez, "Beyond the Fantastic", *Art Journal* 51(4), 1992, p. 63

נועה רבינר
ללא כותרת 113, 2022,
טכניקה מעורבת 40x21 ס"מ

נועה רבינר מתעדת את חלומותיה ביומנים ו"מתרגמת" אותם אל הנייר והעץ. הזיקה בין החלום לאמנות מתבררת במפגש המרתק בין תהליך היצירה של רבינר לשירת החלומות של אג' משעול. בהקדמה לספרה "מחברת החלומות", כותבת המשוררת: "במשך שנים אני מנהלת יומן חלומות. בחלום אני הבמאי, אני איש התאורה, אני השחקן ואני כותבת את הטקסטים. השכל הער שלי לא מסוגל לביים דברים כל כך מדהימים כמו השכל הישן".^[6]

[6] מיכאל גלזמן, "שבוייה בקסמי החלום", הארץ, 6 ביוני 2001.

רבינר מציירת מתוך זיכרונות החלום שלה, אבל איננה משחזרת אותם. הציורים הם תמציות של דברים. "לאחר שאני מתעוררת מהשינה, אני זוכרת דברים כקומפוזיציות ורעיונות, ומחפשת דרכים לייצג אותם. אני הנמענת של חלומותיי ואני גם היוצרת של ציורי".

החלום לדידה של רבינר משוחרר מן הסדר החברתי ויש בו שחרור וחופש. בחלומותיה היא מגלמת דמויות שונות ועוברת הרפתקאות. היא מסוכנת ומסתכנת, חסרת גבולות. לכן הציורים שלה הם אסטרטגיות של חופש.^[7]

גם אג' משעול רואה בחלום, בראש ובראשונה, סוג של חופש. החלום מאפשר ל"אני" לפשוט וללבוש צורה, להחליף זהויות, לנסח את הרגעי, המפוצל, הנוזלי, המתהווה.^[8] רבינר משתמשת במגירות שמצאה, דיקטים וניירות, כמצע לעבודתה. היא קורעת וגוזרת את העבודות ויוצרת מהן קולאז' בעל סדר חדש.

המציאות המשתמרת בתוך הזיכרון; המציאות שהמדיה הקולנועית מייצרת והמטמורפוזה שהיא עוברת בציור; החלום שבונה מציאות נטולת גבולות – אין בהם אמת אחת מוחלטת אלא מעברים עדינים או גסים ממחוזות הבדיה אל עבר המציאות הסובייקטיבית.

[7] אורי דרומר, דבר האוצר, קטלוג ראיית לילה: נועה רבינר, בית האמנים, תל אביב,

2021, עמ' 2, 4-5

[8] גלזמן, שם.

לחטוף את השיר לפני השכל

אגי משעול

כל בוקר, במעבר העדין בין שינה לערות, ניתנת לנו לרגעים הזדמנות לשהות במצב תודעה מיוחד במינו, שבו אנו פנויים מעצמנו ואיננו אלא התרחשויות פשוטה, חופשית ממחשבות, רגשות או רצונות.

כך גם בהשראה - איננו "מרוכזים" (כפי שטועים לחשוב) כי אם להפך, שרויים בתשומת-לב משוחררת ונטולת מושא, בקשב רחב ובלתי ממוקד, בנים ולא נים אקטיבי, כתנומת חתול שרק קצה זנבו או אוזניו מעידים על דריכותו השקטה. ואפילו פזילת העיניים הקלה המלווה מצבי תודעה אלו אינה אלא ביטוי לאיזו פזילה פנימית, הדומה לבהייה רפה הרחק מעבר לאותן תמונות פלא, שרק היא מאפשרת את התגלותו הפתאומית והמדהימה של מראה תלת ממדי. השכל מנמנם עדיין ועצל במידה מספקת כדי לאפשר לחלום או לשיר להגיח כמו שהם, בלי שייחטפו על ידי תנועת המחשבה. המחשבה והשירה הן כמעט דבר והיפוכו: שירה מתפשטת לאט, ככתם לרוחב ההיות ואילו המחשבה טבעה קווי ותכליתי. אבל לזמן קצר, כל בוקר, היא מנמנמת עדיין, ומי שאינו עט על הכיור לשטוף, לצחצח ולמחות כל שריד מהעולם המסתורי שזה עתה נפלט ממנו, לח מחלומות, יוכל ליהנות מן המתנה המושטת לו מדי בוקר כהזמנה לטקס.

במשך שנים אני מנהלת יומן חלומות. אינני יכולה להצביע על מטרתה של עבודה מחייבת זו שלקחתי על עצמי, אבל עם השנים הפכו המחברות לביוגרפיה של חיי ה'חלומים'. אני אומרת ביוגרפיה, כיוון שהחומר המצטבר חושף רצף ממשי והתפתחות הנרקמים על וילון הדימויים השקוף המפריד בין שני העולמות.

נועה רבינר ללא כותרת 365, 2022, טכניקה מעורבת, 40x30 ס"מ

אם ניקח בחשבון שכשליש חיינו עובר עלינו בשינה (ואין כוונתי לומר בזה שבשני השלישים הנותרים אנו ערים ממש) הרי שמדובר בכמות עצומה של חוויות הנשמטות מהכרתנו.

מסעות ליליים אלו, שבחלקם מובא בספר זה, גורמים לי כל בוקר פליאה רבה על זהותו של הנווט שבי, זה המשגר אותי לממדים אחרים ואף יודע להשיבני לחדרי ולהניחני בשלום על מיטתי. פליאה ילדותית דומה לזו תוקפת אותי גם בזמן טיסה - איך מכל השמיים האלו הטייס יודע: לוד.

אני מודה שמעולם לא היה לי עניין מיוחד בפשר הפסיכולוגי של החלומות. ההשתאות והיופי חזקים ממנו לאין שיעור. כל חלום הוא הפקה ייחודית שבה החולם הוא הבמאי, התסריטאי, המלהק, השחקנים והצופים.

יש הבדל מהותי בין שירי חלום לבין שירים על חלום; שירים על חלום אינם שונים משירים אחרים שנכתבו בשיתוף פעולה עם המחשבה. אבל שירי חלום הם אלה שנחלצו בזמן מן התודעה, לפני התערבותו של השכל, שטבעו מן הסתם לחשוב, והם משמרים את אוירת החלום והיגיונו האחר. חלום הוא כמו פילם רגיש בתוך מצלמה, פילם הנשרף לאורם של רשמים חיצוניים, ולכן אין לזוז ואין לפקוח את העיניים לפני שחזרו. השחזור כמוהו כגיבוי או לחיצה על מקש ה-'Enter' לתוך הזיכרון שלך, וחדר החושך, הגוף, צריך להיות מוגף כאשר מעבירים מן הוויזואלי לוורבאלי, כי כל ניסיון גם ללכוד את החלום מבריח אותו לבלי שוב, בחזרה אל ארץ הידיעה.^[9]

נועה רבינר ללא כותרת 444, 2021, אקריליק על דיקט, 75x65 ס"מ

^[9] אג' משעול, מבחר וחדשים, מוסד ביאליק ירושלים, הקיבוץ המאוחד, עמ' 241-242

אני מרילין. מסתובבת בין החלומים האחרים במסיבת הקוקטיל.
 כולם יפים. אני לובשת שמלת ערב שחורה בעלת כתפיות
 רחבות מצטלבות, שעוצבו במיוחד כדי להסתיר את גרמי כנפיי.
 כוס שמפניה בידי האחת, פומית מעלה עשן בשניה, עיני הפרפר
 שלי מתלכסנות לכל עבר ואני מפזרת בעליזות סמול טוק
 וחיוכים.

עניין הכתפיות ידוע רק לי, או כך לפחות היה נדמה לי עד שנכנס
 לחדר הסדרן שמצביע עלי ומכריז בקול מלגלג: "האשה של
 התרנגולות". כולם משתתקים למראה האיש המתקרב אלי
 ובתנופה אחת מפשיל לאיד את שמלתי שמתחתיה מתחילות
 להתפזר לכל עבר תרנגולות פנינים מקרקרות הממלאות
 במעופן ובנוצותיהן את החדר. כשמשוהו בתוכי, כלא מאמין,
 ממשיך למלמל: "איזו מכה".^[10]

מולי, לאורך השורה הראשונה, יושבים לסירוגין כבעלים
 ונשותיהם, צ'רלי צ'פלינים וחתולות ג'יג'יות בגודל אדם. מפחד
 קהל ואולי בגלל האורות שכבר היו מעומעמים, לא יכולתי
 להבחין בתחילה כי אולם הקולנוע ואף היציעים היו מלאים בהם,
 ישובים בשקט, משוכפלים, זה לצד זה, מרותקים לסרט המוקרן
 עלי. זהו הרגע שבו מתברר לי כי אני המסך, וכי הדרך היחידה
 שלי לגלות מי אני היא לנחש מה מוקרן עלי, כלומר, לפענח את
 התנודות העדינות בשפמיהם.^[11]

^[10] שם, עמ' 244

^[11] שם, עמ' 250

נועה רבינר
 ללא כותרת 69, 2022, טכניקה מעורבת, 40x30 ס"מ

קמתי רע
 לא פיתחו אותי טוב,
 הייתי צריכה להבריק
 ויצאתי מט ^[12]

^[10] שם, עמ' 252

נועה רבינר
 ללא כותרת 367, 2021, אקריליק על דיקט, 20x120 ס"מ

I, Marilyn, circulate among the other dreamed figures at a cocktail party, beautiful people. I'm wearing a black evening gown with broad straps that cross in the back designed to hide the stumps of my wings.

In one hand, a glass of champagne, a smoking cigarette holder in the other, my butterfly eyes slant every which way as I gaily dispense smiles and small talk.

Only I know about the dress strap business that's what I think until an usher enters the room, points at me and announces sardonically: "The lady of the chickens" Everyone is stunned into silence when the man approaches and in one swoop removes my dress with gloat; pearl-spotted chickens began to cluck and scatter filling the room with Feathers and flight while something inside me, as if disbelieving, mutters again and again: "What a pain!" [10]

[10] Ibid, p. 244

Identical pairs of Charlie Chaplins and ginger cats the size of people, like husbands and their wives, sit facing me in the very first row. Out of stage fright and perhaps because the lights are dimming, I can't tell at first that the orchestra and even the balconies are filled with them, sitting quietly, exact duplicates, one pair next to another, eyes glued to the film projected onto me. That was the moment I understood that I was the screen, and the only way to discover who I was would be to guess what was being projected, to decipher the miniscule twitches of their mustaches. [11]

I woke up on the wrong side of the bed
I haven't been properly developed,
I was supposed to be shiny
And I turned out matte. [12]

[11] Ibid, p. 250

[12] Ibid, p. 252

Thought and poetic inspiration are quite incompatible: poetic inspiration moves slowly like a stain expanding on the fabric of being, while thought is linear and deliberate. Yet, every morning, for a brief moment, thought is sleepily inactive. Those who have just emerged from that mysterious, dream-soaked world and do not immediately rush to rinse off its remnants will enjoy the gift of a daily ritual.

For many years, I have been writing a dream diary. I am not sure why I have decided to commit myself to the task, but the years have turned it into a biography of my "dream" life. I am naming it a biography because the accumulated material presents a veritable sequence and an evolutionary process, embroidered on a filmy imagery curtain that separates the two worlds. Considering the fact that we spend a third of our lifetime sleeping (not sure if we are truly awake during the other two-thirds), the inevitable conclusion is that we lose a huge amount of life's experiences.

Each morning I am confounded again by the identity of the skipper of my night-time voyages, some of which are included in this book: the wise navigator who transports me to other dimensions and then brings me safely back to my bed.

In the same way, I experience this childish awe when I am on a plane - how does the pilot find his way in such endless skies to my destination: home?

I must admit that I have never had much interest in the psychological interpretation of dreams when their beauty and mystery are far more captivating. Every dream is a uniquely amazing production where the dreamer is the director, script writer, cast supervisor, actor, and spectator.

There is an essential difference between dream-poems and poems about dreams; the latter do not differ from other poems written in collaboration with the process of thought. Dream poems are those that were rescued from active awareness before the mind (whose practice is obviously "to think") stepped in. These poems preserve the otherworldly atmosphere and its distinctive logic. A dream is like a light-sensitive roll of film inside a camera, easily destroyed by exposure to the outside, and, therefore, it is forbidden to move and open your eyes before it has been reconstructed. Reconstruction is a "backup" command or pressing "enter" in your memory; the dark room, i.e., the body, has to remain shuttered when the visual is transferred to the verbal because any attempt to capture the dream will irreversibly send it back to the realm of knowing. [9]

[9] Agi Mishol, Collection of old and new, The Bialik Institute, Jerusalem, Kibbutz-Poalim Publishing House, pp. 242-241

Noa Rabiner

No title 114, 2022, mixed media, 40x21 cm

Snatch the poem before the mind does

Agi Mishol

Every morning, in those gentle moments between sleep and awakening, we get a fleeting chance to experience that unique state of awareness as the self disappears and we become a simple thought - emotion - desire - free phenomenon.

Inspiration embodies that same unique state - contrary to what we erroneously assume, we are not "focused"; we inhabit a pure, wide, fully attentive space - an active half-sleep - much like a cat napping while its ears and the tip of its tail betray his silent alertness. slight sideways-glance that accompanies these states of consciousness is an expression of an inner sideways-glance - a faint, unfocused stare - far beyond those magical images, which reveals an unforeseen and stunning three-dimensional sight.

The relatively passive, sleepy mind allows the dream or poem to emerge as is, without being snatched by the movement of thought.

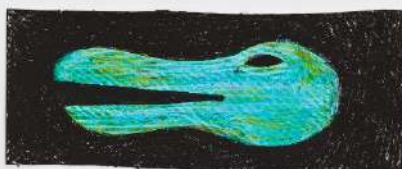
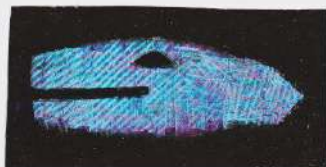

Rabiner believes that dreams are exempt from social order and bear the spirit of freedom and liberation. In her dreams, Rabiner portrays different characters and has a variety of adventures; she can be dangerous or in danger, she has no boundaries, and her paintings are strategies for freedom. Agi Mishol views her own dreams as a form of freedom too. A dream enables the “I” to change its identity, to change its shape, and to phrase the ephemeral, the ruptured, the liquified, and the emerging.[8] Rabiner uses discarded drawers, wood, and paper as a base for her work. She cuts and tears apart her works to create a collage in a different order.

The reality we keep in our memory; the reality created by the cinematic medium and its metamorphosis in the paintings; the dream that forms a boundless reality none represent the absolute truth. They are all subtle or crude transitions from the realm of fantasy to our subjective reality.

[8] Ibid., Gluzman.

Noa Rabiner
No title 94, 2019,
mixed media
40×140 cm

The fantastic, magical, and mystical are always inseparable parts of reality. The miraculous is an integral part of the real. It exists within reality like a belief that harbors the potential for the transformation of perception and, thus, of consciousness.[5]

Noa Rabiner documents her dreams in diaries and “translates” them onto wood and paper. The affinity between art and dreams is revealed in the fascinating encounter between Rabiner’s creative process and Agi Mishol’s dream poetry. In the introduction to her book “The Notebook of Dreams”, the poet writes: “For many years I have been writing a dream diary. In the dream, I am the director, the lighting supervisor, the actor, and the writer of the script. My fully awake mind can never direct such amazing scenes as my sleeping mind”.[6] Rabiner paints her dream memories but does not reconstruct them. The paintings carry the essence of her dreams. “Waking, I recall things as ideas and compositions, and I look for ways to represent them. I am both the recipient of my dreams and the painter of my paintings”.[7]

[5] Mari Carmen Ramirez, “Beyond the Fantastic”, *Art Journal* 51(4), 1992, p. 63.

[6] Michael Gluzman, “Captivated by the Magic of A Dream”, *Haaretz*, June 6, 2001.

[7] Uri Dromer, Curator’s Note, *Night Vision Catalogue: Noa Rabiner*, Artists’ House, Tel Aviv 2021, p. 2, 4-5.

Dania Latar
Lune (detail), 2023
Oil in canvas

Latar's paintings echo the fantastic (magical) realism found in Latin American literature. Her enigmatic works send the viewer on an incredible journey to uncharted territories. Who are those figures wearing white? Why are there yellow skeletons behind their shoulders? Where are the red figures rushing to? The question marks, the inseparable blend of fantasy and reality, and the freedom given to artist and viewer to interpret the scene repeat themselves in the literary as well as in the artistic media.

"Shaken by the nightmare, Paleo runs to look for his wife, Alissenda, who was putting cold dressings on the sick baby's forehead. Both stared in silent awe at the fallen body... an old man, wet to the bone... his wings, like those of a big grouse, were dirty and half plucked... he spoke in an unfamiliar language, but his voice was a sailor's voice. Hence, they ignored the presence of the unexplainable wings and concluded that he was a foreigner, the sole survivor of a storm's shipwreck. They summoned a neighbor, one who knew everything about life and death, to look at him, and a single look was enough for her to let them know they were wrong. 'This is an angel', she said. 'I am sure that he came for the baby, but he is so old that the rain knocked him down'." [4]

[4] Gabriel Garcia Marquez, "A Very Old Man with Enormous Wings", from: *The Incredible and Sad Tale of Innocent Eréndira and Her Heartless Grandmother*, Shoken, Jerusalem & Tel Aviv, 1986, pp. 31-32.

Dania Latar
Phoenix 1 (detail), 2023
Oil in canvas

.**Dania Latar**'s paintings draw their inspiration from cinematic and televised "frozen frames", with television and cinema viewed as windows to another universe, a separate virtual space. We can either view this "universe" as a part of our world or view ourselves as part of that universe. Latar feels that immersing yourself in other people's stories is a path to breaking the chains of the self, to transformation, and to the birth of something new out of the old. Fantasy and reality can exist in the same dimension; there is no need to choose between one or the other, and everything is changeable.

We can choose to inhabit a space where all is possible, and we would never reach a point where "reality" hits. The style, the partial cover-up, the presence of hand movement, and the solidity of the paintings all express something close and personal: the movie sends an invitation to the viewers to step inside and stay; the outbreak of the storm and the stillness before and after are fused together by the paintings. The real power of the paintings lies in their being only hints at a plot; the viewers are watching a scene that has neither context nor continuity and are free to project what they see onto their own personal experiences.

Ruti Singer

Top: Over the stream , 2021

Bottom: What hurt most was how funny you found it, 2021

Liquid acrylic, watercolor and ink on Chinese paper, 79×135 cm

In Singer's African textile design quest, she learned that its origins lie in the ancient Indonesian batik technique. It was introduced to Africa via Dutch colonialists, who produced cheap versions of batik that were sold in the African market.^[3]

The intercultural transition from “center” to “periphery”, between “first” and “third” worlds, and between economic forces annexing local cultural codes and assets affected Singer's memory-art creative process, steering her inner contradiction and distancing her from the intuitive feelings that those fabric designs had inspired in her.

Halfway across the world, in search of her childhood memories, Singer realized that her “fabric memory” and her family history share a common root: alienation: her grandparents were Jewish immigrants who had arrived in South Africa from Germany and Lithuania—a reflection of the “African fabrics” voyage. Could it be that the fabrics are nothing but a fantasy and not an actual childhood memory? Is it legitimate to appropriate these fabrics into her artistic practise? These unanswered questions are a solid example that “true” and “false” are diffusive concepts that can coexist while being contradictory.

[3] Clare Spencer, “Wax Print: Africa's Pride or Colonial Legacy?”, *BBC NEWS*, June 2020.

Ruti Singer

Top: I will tell you what you should be when you grow up 1, 2021

Bottom: Vigilant, 2021

Liquid acrylic, watercolor and ink on Chinese paper, 79×135 cm

As an alternative to the chronological, linear path of western thought, Deleuze and Guttari offered a multi-dimensional mesh without any hidden depths, consisting of folds that can be unfurled and pleats that can be flattened.^[1] They named this mesh Rhizome, the root-stem of a plant that lies under the ground and assists growth and nourishment.^[2]

Ruti Singer's childhood memories in South Africa unfurled a colorful, vibrant, visual memory of African fabric designs that inspired both longing and joy. Singer has coded these memory bits into graphic elements and produced a series of paintings of her very own "African fabrics", a symbolic autobiography of stories and childhood traumas. The Chinese xuan paper used for the paintings gives the works the same tactile feel and color absorbance as that of the African textiles. Patches bursting with color collide with the intensity of the black ink, creating a creased, distorted, alternately hidden or exposed pattern; The clarity of the design is obscured, morphing into something between a landscape and an aerial map, a bird's eye view of Singer's encoded childhood memories.

[1] Ariela Azulay and Adi Ofir, "Ask Not 'What Does It Mean', but 'How Does it Work': An Introduction to A Thousand Plateaus, *Theory and Critique* 17, autumn 2000: 124-125.

[2] Arav Dan and Gurevich David, *The Encyclopedia of Ideas*, 2012.

Unfurled Folds and Flattened Pleats

Sigal Manor Banga, Exhibition Curator

When reality and fantasy encounter one another, a sort of twilight zone is created and boundaries dissolve. When dreams intermix with waking, as memory becomes uncertain, movie-like images flash and become fused together into reality. This twilight zone generates an unexpected, sporadic, and ever-changing movement of supposedly opposing binary concepts such as “right” (truth) or “wrong” (false).

The works of the three women artists in this exhibition intend to question everything that is widely accepted as true or false. Each one of them presents the possibility of the concurrent, active existence of parallel realities, thus rocking the True vs. False axiomatic scheme. The artists’ creative process echoes the collaborative work of the philosopher Gilles Deleuze (1925–1995) and the psychoanalyst Felix Guattari (1930–1992).

Unfurled Folds and Flattened Pleats

Group exhibition

Noa Rabiner | Ruti Singer | Dania Latar

Curator: Sigal Manor Banga

Unfurled Folds and Flattened Pleats

Group exhibition

Dania Latar | Noa Rabiner | Ruti Singer

Curator: Sigal Manor Banga

April 2023

Cover Image: Gallery installation view by Avi Amsalem

Cover Design: Navah Joy Uzan

Graphic design: Dina Levy, Doron Fishbein

Catalogue editing: Sigal Manor Banga

Catalogue translation: Romit Berger

Poets translation: Lisa Katz

Photographers: Avi Amsalem (pp. Cover, 2, 16-17, 18-19, 20-21, 49)

Anna Rapeport (pp. 4, 6, 8-9, 47)

Asaf Alboher (pp. 14, 22, 24, 28, 35, 39)

Thanks to Agi Mishol for permitting us to reprint the preface
and selected poems from "Dreams Notebook"

Binyamin Gallery ©

5 Shvil Hamerets, Tel Aviv

binyamin.artgallery@gmail.com

www.binyamin-gallery.com

גלריה בנימין
BINYAMIN GALLERY
معرض بينيامين

Unfurled Folds and Flattened Pleats

Curator: Sigal Manor Banga

גלריה בנימין
BINYAMIN GALLERY
معرض بنيامين